

"Ruben Machtelinckx' productiviteit staat haaks op zijn volume. Amper vijf maanden geleden was er het tweede album van zijn kwartet. Intussen viel hij ook te horen op het tweede album van Ifa Y Xango. En nu is er ook een opvolger voor 'Onland' van Linus, zijn duo met rietblazer Thomas Jillings, die hij ook kent van het meer rock-georiënteerde Sgt. Fuzzy. Beperkten ze zich op het debuut tot een nauw afgelijnde zone waarin baritongitaar en sax/klarinet intiem rond elkaar vleiden, dan wordt het geluid nu opengebrouwen met twee extra gasten. De Gentse muzikant Frederik Leroux combineert net als Machtelinckx (bariton-)gitaar en banjo, terwijl de Noorse drummer Oyvind Skarbø, van o.m. 1982 en Bly de Blyant, zorgt voor ingetogen percussie en Hammondorgel. Daardoor klinkt dit album anders dan zijn voorganger. Iets minder zacht en lieflijk dan 'Onland', maar dan wel met het meer prikkelende, soms wat donkere geluid van 'Flock' en enkele bands van het Hubro-label. Niet enkel door de bredere instrumentatie, maar ook door de meer open composities en improvisaties. In de drie korte improvisaties 'Vaag', 'Vlaag' en 'Vraag' (aan de start, het einde en in het midden van het album) staat het schetsmatige centraal, met zoemend Hammondorgel, hier en daar wat grovere abstractie en ambient-texturen. In de composities staan de banjo's vaak op de voorgrond. In 'Down' doet de band daardoor wat denken aan het Noorse Huntsville. Het banjospel is sober en meditatief, Skarbø geeft een wiegende marsmaat aan, Jillings duikt pas halverwege op met zijn altklarinet. Een pastorale hypnose die herfstige beelden op het netvlies zet. Ook daarna wordt er niets geforceerd. 'Finco' is zijdezacht als 'Onland', met een voorzichtige twang en ritselende percussie. Een bedwelmend stukje folkjazz dat net als 'Laboeuf' even langs de popwereld scheert. Knap is ook hoe de band er in slaagt om dat vloeiende en associatieve element intact te houden, ondanks het feit dat zo'n banjo een stuk 'harder' klinkt dan een gitaar. De manier waarop ze in het door Jillings gepende 'Sketch' rond elkaar strengelen is al net even zinderend als het zachtere geluid van het kernduo. Mooi is ook Jillings' andere compositie 'Woodstock', die even een opgewekter geluid binnensmokkelt, en wel een verre verwant lijkt van enkele van John Zorns lyrische soundtracks. Hier verlaat het kwartet even het terrein van de grijstinten, met kleurrijke potten- en pannenpercussie van Skarbø en melodieuw klarinetwerk. Toch maakt de coherentie ook van dit album een auditieve reis die je in één ruk moet uitzitten. Niet dat het een probleem vormt, want Machtelinckx & co. verkeren momenteel op een creatief plateau waar ze zich duidelijk in hun sas voelen. En intussen is er ook nog (of beter, alweer!) het perfect bij de muziek aansluitende artwork van Ante Timmermans om erbij te nemen."

Guy Peters, Cobra.be (16/04/2015)